

Komentár evanjelia z tretej adventnej nedele (cyklus B): nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi

Komentár k 3. adventnej nedeli (cyklus B). „Nechať Krista rásť“ nás nerobí smutnými ani trpkými, ale naopak, naplňa nás radosťou z príchodu Mesiáša.

17.12.2023

Evanjelium (Jn 1,6-8. 19-28)

Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili.

On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle.

A toto je Jánovo svedectvo: Keď Židia z Jeruzalema poslali k nemu kňazov a levitov, aby sa ho pýtali: „Kto si ty?“, on vyznal a nič nezaprel. Vyznal:

„Ja nie som Mesiáš.“

„Čo teda,“ pýtali sa ho, „si Eliáš?“

Povedal:

„Nie som.“

„Si prorok?“

Odpovedal: „Nie.“

Vraveli mu teda: „Kto si? Aby sme mohli dať odpoveď tým, čo nás poslali. Čo hovoríš o sebe?“

Povedal:

„Ja som *hlas volajúceho na púšti: ,Vyrovnajte cestu Pánovi,*‘ ako povedal prorok Izaiáš.“

Tí vyslaní boli spomedzi farizejov. A pýtali sa ho:

„Prečo teda krstíš, keď nie si Mesiáš ani Eliáš, ani prorok?“

Ján im odpovedal:

„Ja krstím vodou. Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte. On prichádza po mne a ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi.“

To sa stalo v Betánii za Jordánom, kde Ján krstil.

Komentár

Evanjelium tretej adventnej nedele rozpráva o svedectve Jána Krstiteľa kňazom a levitom vyslaným z Jeruzalema. V Ježišových časoch bolo rozšírené mesiášske očakávanie, a to až do takej miery, že, ako opisuje historik Flávius Jozef, viacerí ľudia sa vyhlasovali za mesiáša, ktorého Boh prisľúbil oslobodiť ľud. Krstiteľ musel mať takú veľkú povest' svätosti, že náboženské authority sa ho chceli priamo vypytovať na jeho identitu a činnosť.

Evanjelista už vo svojom prológu objasnil, kto je Ján, aby sme mohli pochopiť miesto jeho svedectva: bol to „človek poslaný Bohom“, ktorý „prišiel ako svedok, aby vydal svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili“. Za otázkami, ktoré Jánovi kladú authority – „Kto si?“, „Si Eliáš?“, „Si prorok?“ - môžeme zahliadnuť niektoré náboženské

prúdy tej doby, medzi ktorými bola viera, že Eliáš príde tesne pred príchodom mesiáša, rovnako ako bola viera v príchod ďalšieho proroka neurčitej totožnosti a predchodcu. Ježiš neskôr svojim učeníkom objasní, že Jána možno v skutočnosti stotožniť s Eliášom (porov. Mt 17, 12).

V každom prípade a napriek svojej prestíži svätý Ján okamžite preruší akýkoľvek pokus o vyzdvihnutie svojej osoby alebo akýkoľvek tieň prominentnosti. Krstiteľ svojím príkladom hlásal pokorné vnútorné rozpoloženie, ktoré od ľudí vyžadoval a ktoré je pre nás stále aktuálnou výzvou. Ako povedal svätý Jozemaría, „je naozaj potrebná nová premena, väčšia vernosť a hlbšia pokora, aby sa zmenšovalo naše sebeckvo a rástol v nás Kristus, lebo: *Illum oportet crescere, me autem minui* — On musí rásť a mňa musí ubúdať (Jn 3, 30)“^[1].

V súvislosti s obdobím adventu a dnešným evanjeliom stojí za zmienku staroveký zvyk rímskych cisárov usporadúvať adventné oslavy, t. j. triumfálne príchody do mesta s celým sprievodom služobníkov, vojskom a dokonca aj sprievodom porazených nepriateľov. Príchod cisára sa stal symbolom víťazstva a veľkosti. Naproti tomu Pánov príchod v Betleheme bol diskretný a jednoduchý, rovnako ako keď sa zjavil na brehu Jordánu alebo na chrbte osla v Jeruzaleme.

Ten istý nenápadný príchod sa teraz odohráva v Eucharistii, v našej každodennej práci a v potrebách druhých. Tvárou v tvár týmto postupným príchodom Pána riskujeme, že sa budeme vyvyšovať a nenecháme mu miesto v našich plánoch a záujmoch. A liturgické obdobie adventu nás prostredníctvom hlasu Jána volajúceho na púšti pozýva k

novému obráteniu a dôkladnej príprave na Pánov príchod.

Liturgia nám zároveň pripomína, že toto „nechať Krista rásť“ nás nerobí smutnými ani trpkými, ale práve naopak, tak ako to bolo v prípade Krstiteľa: bol naplnený radosťou, keď videl prichádzať Mesiáša. Ako pripomenul Benedikt XVI, „liturgia tejto nedele, nazvaná *Gaudete*, nás pozýva k radosti, k bdelosti, ktorá nie je smutná, ale radostná (...) Skutočná radosť nie je len prechodným stavom mysle, ani niečím, čo sa dosahuje vlastným úsilím, ale je darom, ktorý sa rodí zo stretnutia so živou osobou Ježiša, z toho, že mu v nás robíme miesto, že prijímame Ducha Svätého, ktorý vedie náš život. (...) V tomto adventnom čase posilňujme istotu, že Pán prišiel medzi nás a neustále obnovuje svoju prítomnosť útechy, lásky a radosti. Odporúčajme svoju cestu Nepoškvrnenej Panne, ktorej duch bol naplnený radosťou z Boha

Spasiteľa. Nech ona vedie naše srdcia
v radostnom očakávaní Ježišovho
príchodu, v očakávaní plnom
modlitby a dobrých skutkov“^[2].

^[1] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod
58.

^[2] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 11-
XII-2011.

Pablo M. Edo // Fotka: Benjamin
Hubert Getty images

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/komentar-
evanjelia-z-tretej-adventnej-nedele-
cyklus-b-nie-som-hoden-rozviazat-mu-
remienok-na-obuvi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/komentar-evanjelia-z-tretej-adventnej-nedele-cyklus-b-nie-som-hoden-rozviazat-mu-remienok-na-obuvi/) (09.08.2025)